

10, 59

Dansk. Skil. Gymskole

Christiani Forp.

Medens Find opholdt sig i Danmark, hørte
han, at hans Landemænd havde skiftet Tro;
derfor drog han op til Byen Nidaros, hvor
Kong Olaf boede. Da ~~han~~ han kom til Byens
gik han lige op til det ^{Hers}, hvor Kongens sad og
drak. Han bad Dørvogteren, om han maatte
gå ind til Kongen; men de svarede nej
dertil, fordi han var saa fattigt klædt. Da
han ikke maatte komme ind for dem, tog
han fat i dem og satte dem ind med
Væggen; derpaa gik han ind. Da han
kom ind i Hallen, surbede alle Mændene
sig om ham og vilde smide ham ud i
eggen. Men Find slog fra sig, og for hvert
Slag, de gav ham, gav han dem to tilbage.

Da Kongen hørte Pøgen, kaldte han Find
hen til sig. Han spurgte ham derpaa, om
han vilde lade sig døbe, men Find svarede,
at det behøvedes ikke, fordi han var lige så
god en Kristen som Kongens Dede ^{sam-} ^{men} talte,
fik Kongen at vide, at han var en Søn
af hans gamle Ven Svend. Han fortalte
Find derpaa, hvorledes Svend havde la-
det sig døbe.

Diktat

Jo nærmere man kommer til Nordpolen,
desto kortere bliver vintere den
Tid af Dagen, da Solen er synlig paa
Himmelen, og i de nordligste Egne
kommer den endogsaa en stor Del
af Vinteren slet ikke tilgysne over
Synskredsen. I denne Tid vilde der
altsaa paa disse Steder herske et
uafbrudt Mørke, hvis ikke Nordlyset
bødede paa Mangelen af Sollys. Den ^{lange} Nat
varer paa Spidsbergen omkring fra
Midten af Oktober Maaned til hen-
imod 8 Begyndelsen af Marts. Da
denne Tid kan maatte de fire

forladte Simonid og hele Tiden opholde
sig i Hylten og fordrive Tiden der saa
godt de kunde. En Gang sad de saale-
des og talte om deres Forfædning, da
hørte de pludselig et frygtfuldt Brøl
over deres Hoveder og hele Tugtet paa
Hylten rejste, som om der var meget
meget tungt, som kvælede om der op-
pen. De frie Mand stræbte først
mædelige paa hverandre som om Skrak-
ken havde lammet deres Tugter, men
det varede ikke længe, førend der
atler kom Liv i dem. Det er Tøbjørnes
sagde Skjæmmunden. Ja, tilføjede
hans Brodersøn Toven; de var i

Lig med vor Tid oppe paa Maa-
sæd. Da han hørt efter deres Tøkkend
til sin havde skædt de tolv. Revidt
dys, havde de nemlig sagt et
Maastræ, som de havde fundet paa
Stranden, og rejst det oppe paa Tø-
get af Huset, og derpaa havde de
saa hangt Tjødiet op, dels for at
det altid skulde være i fri Luft,
hvor det ikke kunde rædne, og dels
for at intet Dyr skulde gaa fast
paa det.

10,50

Dansk Til Gjenfortalling

for

L. Ballin U II

Medens Find var i Danmark, hørte han, at hans Landsmand havde skiftet Tro. Han sejlede derfor til Norge, og kom til Nidaros, hvor Kong Olaf opholdt sig. Da han kom til Byen, gik han strax hen til det Hus, hvor Kongen opholdt sig. Da han kom derhen, bad han Dørvogterne om at komme ind; men disse vilde ikke lade ham komme ind, fordi han var saa fattig klædt; men Find tog en Dørvogter i hver Haand, satte dem op til Væggen og gik ind. Ide i Hallen stimlede

Folk sammen om ham og vilde smide
ham ud, men han stod fastere, end
de havde troet, og der blev et helt Nags-
maal, i hvilket Fjord slog to Slag,
naar han fik et. Da Kongen hørte
Larmen her, lod han Fjord
komme for sig. Da Fjord kom her
til Kongen, spurgte denne ham
om, hvad der var hans Ørende, og
om han vilde lade sig løbe. Fjord
svarede, at det behøvedes ikke, da
han var ligesaa god en Hustru som
Kongen. Under Larmalen mærkede Kongen

igen, at Fjord var en Søn af hans gamle
Ven Svend, og han fortalte nu, at Svend
var bleven dødt.

10, 58

Danske Stil (Hjemsfortælling)

Charles Hansen

Medens Find var i Danmark, hørte han,
at hans Landsmænd havde antaget
den kristne Tro. Han seglede derfor
op til Norge og kom til Byen Ni-
dros, hvor Kong Olaf opholdt sig. Han
gik strax hen til det Hus, hvor Kong
Olaf sad og drak, og han spurgte Dør-
vogterne, om han ikke maatte komme
ind og tale med Kongen; men de til-
lod det ikke, fordi han var fattig klædt;
men Find tog en Dørvogter i hver Arm
og satte dem op til Muren og gik selv ind.
Saa snart som han kom ind i Hallen, samlede
Kongens Mand sig om ham; men Find for-
svarede sig tappert, og naar man fik et Slag,

saa slog ham to. Det havde Kongen
imidlertid hørt og bad Find komme
hen for sig. Kongen spurgte, hvad hans
Brende var, og om han vilde lade sig
døbe. Find svarede, at det behøvede han
ikke, da han var ligesaa god en Kristen,
som Kongen var. Medens Kongen talte
med ham, erfarede han, at han var
en Søn af hans gamle Ven Svends,
og han fortalte ham, hvorledes Svend
havde ladet sig døbe.

Vikket

Jo nærmere man kommer til Nordpolen,
desto kortere bliver den Vinteren den Tid
af Dagen, da Solen er synlig paa Him-
melens, og i de nordligste Egne kommer
den endogsaa en stor Del af Vinteren
slet ikke til Lyne over Lynokredsen. I
denne Tid vilde der altsaa paa disse
Steder herske et uafbrudt Mørke, hvis
ikke Nattelyset bødede paa Mangelen af
Sollys. Denne Længsel varer paa Grind-
bergen omtrent fra Midten af Oktober
Maaned til henimod Begyndelsen af Marts.
Da denne Tid kom, maatte de ^{fine} forladte

Lönmand held Tiden gubholdt sig inde
i Kysten og fordrive Tiden der, saa
godt de kunde. En Gang sad de vaalede,
og Aalte om deres Forfatning. Da hørte
de de pludselig et frygteligt Brøl over
deres Hoveder, og såde Taget paa Kysten
rystede, somom der var noget meget
tungt, som tumlede om deres. De
stirrede
fire Mand stirrede først maalløse paa
hverandre, somom Thrakken havde lammet
Fingere
met deres Fingere; men det varede ikke
lange, førend der atter kom Liv i dem.
"Det er Poljörne," sagde Lönmanden, og
tilføjede hans Brodersøn Joun. De var
i Lag med rovt Kjød oppe paa i Maa

troets Da han kort efter deres utbrændt
til Jern havde skudt de tolv ~~Reids~~ +
dyr, havde de nemlig taget et Mastetræ,
som de havde fundet paa ~~Maanden~~ og
rejst det op paa Tøget af Huset, og
derpaa havde de saa hængt Kjødet op,
dels forat det altid skulde være paa
Luft, hvor det ikke skulde ^{aa} rødnæ, og +
dels forat intet Dyr skulde faa
fat paa det.

U. 9

10.35

Egenfortælling Afh. ved Examenen
1858

for Peter Jørgensen

Medens Freund var i Danmark, hørte Freund
se han, at hans Landsmænd havde
de antaget den kristne Tro. Han sej-
lede derfor til Norge og kom til
Nidaros, hvor Kong Olaf den Gang
opholdt sig. Han gik strax hen,
hvor Kongen sad og drak; men
Dörvogterne vilde ikke lade ham
komme ind, fordi han var saa
fattig kleedt. Da greb Freund en
Dörvogter i hver Arm, satte dem
op mod Væggen og gik ind; men
da han kom ind i Høllen, stirre-

de Folkene sammen om ham for
at smide ham udi; men han stod fast
stere) end de havde troet, og derfor
blev der et Plagsmaal i Hallen.
Dette hørte Kongen og lod Find
kalde for sig; da nu Find kom
hen for Kongen, spurgte denne
om hans Alene, og om han vilde
lade sig döbe; men Find svarede,
at det behövede han ikke; thi
han var lige saa god en Kristens
som Kongen selv. Da de nu taledes
videre ved, merkede Kongen, at

Find var en Sön af hans gode
gamle Ven Ferd, og han fortäl: Sverre
te ham af derfor, hvorledes hans
Fader havde ladet sig döbe og anta-
get den kristne Tro

Diktat

Jo mere vi kommer til Nord-
polen, desto kortere bliver om Vinter-
en den Tid af Dagen, da Solen er
synlig paa Himmelens, og i de nord-
ligste Egne kommer den endogsaa en
stor Del af Vinteren slet ikke til
Syn over Synskredsen. I denne

Tid vilde der altsaa paa disse Stæ-
der herske et uafbrudt Mørke,
hvis ikke nord Lyset bødede paa
Mangelen af Sollys. Denne lange
Næt varer paa Gudsbergen omtrent fra

Midten af Oktober til
kommod Begyndelsen af Marts.

Da denne Tid kom, maatte de
fire forladte Gjænder hele Tiden
opholde sig inde i Hytten og for-
drue Tiden der saa godt de kunde.

En Gang sad de saaledes og talte om
deres Forfatning. Da hørte de
pludselig et frygteligt Brøl over deres
Hoveder, og hele Taget paa Hytten
rystede, som om der var noget meget
tungt, som tumlede om der oppe.
De fire Mænd stirrede først maalløse

gaa hverandre, som om Skæbelen
havde løsnat deres Tunger; men
det vovede ikke henger, førend der
atter kom Lu i dem. Det er Isbjør-
ne; Sagde Styrmanden; ja tilføje-
de hans Brodersøn Ivan, De ere i
Lag med vort Kjød oppe på Mastetree
et. Da han kort efter deres Ankomst
til Gen havde skudt de tolv Rens-
dyr, havde de nemlig taget et Ma-
stetree, som de havde fundet paa
Stranden og rejst det oppe paa Tøget
af Huset, og der paa havde de saa

hængt Kjødet op, dels forat det
altid skulde være i fri Luft, hvor
det ikke kunde raadne, og dels forat
intet Dyr skulde faa fat paa det
Preusen

10, 50

Gjenfortælling og Diktat Skl

for

Bernhard Knorr.

1888

Medens Find opholdt sig i Dan-
mark, hørte han, at hans Lands-
mand havde skiftet Tro / og segle-
de derfor op til Nidaros hvor Kong
Olaf opholdt sig. Da han kom til By-
en, gik han staa hen til det Hus,
hvor Kongen var og stak. Han
spurgte Dørvogterne, om han kunde
de faa Lov til at komme ind og
tale med Kongen; men de sagde nej
fordi han var fattig klædt. Find tog
da en Dørvogter i hver Haand og sat-
te dem op mod Væggen, hvorpaa han

gik ind. Men i Skien skulde Man igaaude den Poeset, og Kongen fortalte
deres skæde om ham og vilde vrede ham. Fint da, at Poeset havde lovet sig
ind sigen; men han stod faste, end de de og angaget. Kusken kom men
havde buekt, og det blev til det til et
Hagman, da Fint slog to Hag, me-
ders var det nu fik et. Dette maekede
Kongen og lod Fint kalde for sig, og
han spurgte, hvad hans Poeset var, og
om han vilde lade sig det. Fint svar-
de, at det behøvede ikke, da han var lige-
saa god en Kusken, som Kongen. Me-
ders de talte sammen, fik de Kongen
at vide, at Fint var en Poeset af hans

Kl. 10, 90.

Gjenfortælling og Diktet Stil.
af

Anton Carl Nielsen.
red

Nelaarsønnen. 1888.

Medens Fjord opholdt sig i Danmark,
hørte han, at hans Svendsmester havde
skuffet Tro, og af den Grund vilde han
rejse tilbage til Norge. Kong Olaf opholdt
sig den Gang i Norge i Byen Nidaros,
og da Fjord kom til det Sted, hvor Kon-
gen boede, gik han derind. Men da han
kom til Dørvogterne, og bad dem om Til-
ladelse til at gaa ind, tillod de ham det
ikke, fordi han saa saa pyntet ud; men Fjord
tog en Sver Kaard og satte dem op med Al-
rene, og gik saa ind. Da han var kommen derind,

have Kongen ud, smilte Mandene sig om,
kongen have og vilde have sat ham udover for,
hvis de havde kunnet. men han stod fast
end de havde hørt, og der blev et voldsomt Slags
maal. derinde, idet Tind slog to Slag, naar han
selv fik et. Da den Kongen bemærkede det, kaldte
han Tind hen for sig og spurgte ham om hans
Reunde, og om han vilde lade sig løbe. Da
han svarede Tind, at det ikke gjordes nødvendig at
løbe ham, thi det var lang Tid, han var
bleven sidd. Sambalens Løb erfarede Kongen
gysed Tind var en Søn af den gamle Sverid

Bonde, og Kongen fortalte Tind, at hans Tinde
havde ladt sig løbe. (Retulden
18)

Diktet

Jo nærmere man kommer til Nordpolen,
desto kortere bliver den Vinteren den Tid
af Dagen, da Solen er sydlig paa Him-
melens, og i de nordligste Egne kom,
mer den endelig sa en stor Del af den.
Solen stik ikke til Syden over Syens
kredsene. I den Tid vilde der altsaa paa
disse Steder herse et magtfuldt Mørke,
hvis ikke Nordlyset bødede paa Mangelen
af Solen. Derom lange Tid varis paa
Spidsbergen overført fra Midten af Okto-

ber Maaned til kommod Beyndelsen
af Marts. Da denne Tid kom, satte
de fire jødelukke Sømands hele Tidens
opholdt sig inde i Hytten og forbrøve
Tidens der saa godt, de kunde. En
Gang sad de saaledes og talte om deres For-
fatning, da hørte de pludselig et frygteligt
Brøl over deres Hoveder, og hele Taget
paa Hytten rystede, som om der var noget
meget tungt, som faldede om dem.
De fire Mand stode først maallive paa
hverandre, som om Skæbnen havde lavet

med deres Tunger; men det varede ikke det ikke kunde madne, og det for et indel
lange / forrest der aller kom Liv i dem. Dyr skulde for fat paa det. *Chitons*
„Det er selvsagt“, sagde Sjemanden, ja,
tilføjede hans Broderens Svær, de see
i Sag med vort Kjød oppe paa Masten
et. Da han høit Røffor deres Ankomst
til Gavn
havde skudt de tolv Rorbedyr, havde
de nemlig taget et Mastetue, som de
havde fundet paa Standen / og rygt
det oppe paa Taget af Masten, og der paa
havde de saa hængt Kjødet op, dels for
at det altid skulde være i sa Luft, hvor

11. 20

Dansk Stil.

for

^{27 27}
H. J. Andersen.

Gjenfortælling.

Medens Find opholdt sig i (Norge)
Danmark, hørte han, at hans Lands-
mand havde skiftet Tro. Han sejlede
derfor med et Skib til Norge og kom
til Nidaros, hvor Kong Olav den Gang
opholdt sig. Da han kom til Byen,
gik han lige op til det Hus, hvor Kon-
gen sad og drak, og bad Lørøgeterne
om at komme ind; men da Lørøg-
terne ikke vilde lade ham komme
ind, tog han én i hver Haand og
satte dem op mod Murene, i det han
selv gik ind. Inde i Stuen stille-
de Mandene sammen og vilde sm

de ham ud; men Find stod fastere,
end de havde troet. Til sidst blev der
et forfærdeligt Slagsmaal inde i
- Skænen; thi for hvert Slag Find fik,
slog han to. Da Kongen erfare-
de dette, lod han Find kalde for
sig og spurgte ham om, hvad
han vilde, og om han vilde lade
sig døbe? Find svarede, at det
behøvede han ikke, da han var
lige saa god en Kristne som Kon-
gen. Da de kom til at tale sam-
men, erfarede Kongen, at han
var en Søn af hans gamle Ven
1. Svend, og fortalte ham | hvore-

des hans Fader havde ladet sig dø-
be og antaget den kristne Tro.